

Sygn. akt IV KK 360/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. P.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 października 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt VI Ka 1034/21

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt II K 421/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. W., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2021 roku, sygn. akt II K 421/21, Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach uznał **J. P.** za winnego tego, że w dniach 10 lipca 2020 r., 31 lipca 2020 r. i 5 września 2020 r. w T., działając w krótkich odstępach

czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd A. P. co do zamian i możliwości wywiązania się z umowy dostarczenia samochodów marki V. i L., uzyskał kwoty zaliczki w ww. dniach odpowiednio 8.900 zł, 10.000 zł i 6.000 zł na poczet dostarczenia samochodów, czym doprowadził wymienionego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 24.900 zł, przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu w okresach od 26 sierpnia 2012 r. do 8 marca 2013 r. oraz od 11 czerwca 2015 r. do 25 listopada 2015 r. jednej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., którą odbywał w ramach kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 8.03.2013 r., sygn.. akt VI K 1211/10, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 19.11.2013 r., sygn. akt VI Ka 661/13, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Ponadto na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. P. kwoty 19.900 zł.

Od wskazanego orzeczenia apelacje złożyli zarówno oskarżony, jak i jego obrońca.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2022 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach, sygn. akt VI Ka 1034/21, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 516 zł tytułem nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, jednocześnie zwolnił J. P. od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Kasację od tego orzeczenia złożył obrońca skazanego zarzucając:

- rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte

rozważanie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, podczas gdy prawidłowa kontrola dokonana przez Sąd odwoławczy i analiza zgłoszonych zarzutów winna prowadzić do wniosku, iż Sąd I instancji przekroczył granicę swobodnej oceny dowodów, a prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady *in dubio pro reo* powinna prowadzić do wniosku, że skazany zarzucanego czynu nie popełnił, co rozwinięto w uzasadnieniu;

- rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej roli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących braku rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść skazanego, podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do uniewinnienia skazanego od zarzucanego mu czynu, co rozwinięto w uzasadnieniu;

- rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących braku rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść skazanego, podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do uniewinnienia skazanego od zarzucanego mu czynu, co rozwinięto w uzasadnieniu;

- rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 1 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych i w konsekwencji przyjęcie, iż skazany popełnił zarzucony mu czyn, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do wyprowadzenia powyższego wniosku, co rozwinięto w uzasadnieniu; a ponadto pominięciu przy kontroli odwoławczej faktu, iż Sąd *meriti* nie był właściwie obsadzony, bowiem Przewodniczący już wcześniej rozpoznawał sprawy skazanego i z tego względu nie był on bezstronny przy wydawaniu zaskarżonego wyroku i winien on złożyć wniosek o wyłączenie na

podstawie art. 41 §1 k.p.k., co rozwinięto w uzasadnieniu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach oraz uniewinnienie J. P. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Tarnowskich Górach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. bez udziału stron.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko poczynionym w sprawie - i to przez Sąd I instancji - ustaleniom faktycznym. Kasacja ta została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych. Oznacza to, że zarzuty w tym środku podniesione powinny dotyczyć tego właśnie orzeczenia, nie zaś wyroku sądu I instancji.

Można oczywiście w kasacji jego zasadność zakwestionować, ale wówczas konieczne jest wykazanie – poprzez stosowne, usytuowane w realiach danej sprawy, argumenty i wskazanie naruszonych przez sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej przepisów prawa – sposobu w jaki owe uchybienia, którym dotknięty jest wyrok sądu I instancji, przeniknęły do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego. Bez dochowania tego wymogu, zarzut odnoszący się tylko – w swojej treści i podstawie prawnej – do wyroku sądu *meriti* będzie kasacyjnie nieskuteczny.

W tym kontekście należy zauważyć, że obrońca skazanego odnosi się wprost do ustaleń faktycznych i oceny dowodów poczynionych w toku postępowania w pierwszej instancji nie próbując nawet wykazać na czym miałyby polegać uchybienia ze strony sądu odwoławczego. Skarżący nie zważając na argumentację Sądu *ad quem* przedstawia własne, odmienne oceny.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego dowodzi, że wszystkie zarzuty zawarte w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy zostały przez ten Sąd rozpoznane, a wynik rozumowania Sądu w tym zakresie przedstawiony został w wyczerpujący oraz rzetelny sposób w treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia.

W sprawie nie zaistniały ponadto przesłanki z art. 41 § 1 k.p.k. uzasadniające wyłączenie sędziego od udziału w sprawie. Jak bowiem wskazuje nawet w uzasadnieniu kasacji obrońca skazanego wymieniony wyżej sędzia orzekał w zupełnie innych sprawach J. P.. Fakt rozstrzygnięcia zupełnie innej sprawy oskarżonego przez tego samego sędziego nie stanowi zaś okoliczności powodujących wątpliwość co do bezstronności tego sędziego w aktualnie prowadzonym postępowaniu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2001 r., II KKN 538/98, OSNKW 2001, nr 9 -10, poz. 80).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań i wniosków Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne.

[as]